

saadanne Domme, at denne Jordstrimmel tilhører den tilgrændsende Eier. Det er derfor, jeg troer, at der tillige bør gives Skjønsmændene en Veiledning til at udfinde, hvilke Eiendomme der efter denne Lov ere berettigede til Beshyttelse, og det maa efter min Mening være de Eiendomme, der ligge indenfor Forstrandslinien. Mit ene Forslag falder tildeels sammen med det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts Ake Valgfreds (Brun) har stillet angaaende Forstaaelsen af Forstranden, men jeg troer dog, at det Forslag, jeg har stillet, mere falder sammen med den Fortolkning, Ministeren gav ved første Behandling, og derfor tillader jeg mig fremdeles at fastholde det.

S. M. Petersen: Jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg ikke kan forstaae den sidste ærede Taler. Først siger han, at de i Loven omhandlede Skjønsmænd maae være de Bedste til at sige, hvad der forstaaes ved Forstranden, men strax efter anbefaler han os at gaae ind paa et Forslag, som skal slaae dette Begrebs Betydning fast, idet derefter ved Forstranden skal forstaaes „Strækningen fra den af daglig Middelvandstand dannede Linie ud til Dybet“. Jeg maa vedblivende holde paa, at det ikke alene vilde være urigtigt, om vi ved en saadan Fortolkning vilde gaae hen og slette det Begreb ud, man nu almindeligt har dannet sig om Forstranden, men jeg maa endogsaa paastaae, at det vilde være ubilligt. Der gives Strækninger og ikke saa ganske smaa, som hverken den nuværende eller tidligere Eier i Mands Minde har haft mindste Anelse om vare hans, som daglig have ligget hen for hans Dine og været afbenyttede af det Offentlige, og det vilde dog være et uhyre Savn for dette, om det nu skulde miste dem. Disse Strækninger — jeg skal imidlertid ikke paastaae det, men maa dog mene, at Vedkomnende intet Hartkorn har paa dem — som Ingen har kjøbt eller betalt, som aldrig have været brugte af de tilstødende Eiendommers Besiddere, men kun have været brugte uden Betaling af det Offentlige, skulle vi altsaa nu gaae hen her i denne Lov og vindicere fra det Offentlige for dem og forære dem til dem; det falder jeg ikke rigtigt. — En æret tidligere

Taler (A. Hage) har mindet om, at naar vi fandt det rigtigt at beshytte Fyrtaarne og andre lignende Indretninger, maatte Nøiagtighed og Billighed tale for, at vi gjorde noget lignende for Enkeltmand. Ja, dette er ganske rigtigt, og jeg gaaer heller ikke ud paa at ville fornærme Enkeltmand, men der er en meget væsentlig Forskjel imellem det foreliggende Lovforslag og den Lov, der handler om Borttagelsen af Steen, Grus osv. fra Fyrtaarnerne. Ved sidstnævnte Lov staaer det Offentlige ligeoverfor det Offentlige, men her staaer den enkelte private Eier ligeoverfor det Offentlige, og det er en ganske anden Sag. Det er Noget, der heller ikke kan være os fremmed, det er Noget, vi alle maae have Følelsen af, at naar Skjønsmændene eller Landvæsenscommissionen kommer hen paa et slikt Sted og skulle afgive deres Skjøn og Kjendelse, saa vilde de være mere omsindede for den enkelte private Eier end for det Offentlige; Chancen maa useilbarlig være for, at de nærmest maae holde sig til den Side at beshytte den enkelte private Eier og ikke det Offentlige. Jeg maa, som sagt, vedblivende være af den Mening, at der ikke kan være nogen Grund til at give den enkelte private Eier større Rettigheder, end han hidtil har havt, men jeg skal villig indrømme, at det kan være vigtigt at beshytte den Ret, han har havt, og det er det, mit Forslag efter min Mening sigter til. Skulde den Side, jeg har sat, være for stor, saa skal jeg ikke have Noget imod, at den til tredje Behandling bliver nedsat noget, men jeg maa gjentage, at hvor Havet mødes med Landjorden paa en jævn Slette, og der ikke er nogen fremstaaende Skænt, der er Landjorden under almindelige Forhold slet ikke udsat for nogen Fare, fordi Steen, Grus og lignende Gjenstande tages bort udenfor; det er gaaet saaledes i Mands Minde, at der er taget tusinde og tusinde Læs derfra hele Sommeren igjennem, og næste Foraar ere de Huller, som derved opstode, atter udfyldte; det er slet ikke til at see, hvor alle disse Læs ere tagne, og skal derfor denne Lov bringes til Anvendelse paa sliige Steder, saa vil det blive til Gene og Byrde for det Offentlige og til Fordeel for den enkelte Mand, som dog ikke vil bruge Jorden til Agerbrug, men gjøre den til en